

Sat Chit Anand #11 deel 2
27 november 1987 in het Chuang Tzu Auditorium.

Vraag 1

Geliefde Osho, waarom is communiceren zo moeilijk, vooral tussen geliefden?

(Voor deel 1 zie 25-08-2020 Sat Chit Anand #11 vraag 1)

Oude Finkelstein wil wanhopig graag trouwen, maar heeft tot nu toe nog geen succes gehad. Tenslotte zet hij een advertentie in de plaatselijk courant. Hij krijgt bijna tweehonderd antwoorden, de meesten van mannen, die schrijven, "Je kunt de mijne krijgen."

De gewichtige doende rechter keek boos de rechtszaal in naar de zwerfster die de zaal in was gesleept op verdenking van landloperij.

"Heb je ooit een eerlijke dollar in je leven verdiend, jij nietsnut?"

"Ja, edelachtbare," antwoordt de vrouw. "Ik heb op u gestemd bij de laatste verkiezingen."

Geliefden zullen, tenzij zij een staat van meditatiebewustzijn hebben bereikt, niet in staat zijn te communiceren. Hun communicatie zal altijd een conflict zijn. Het zal nooit een zich één voelen zijn. De enige mogelijkheid is als beiden hun bewustzijn ontwikkelen tot een punt waar het voorbij de mind gaat, en alle conditioneringen worden achtergelaten. Het bewustzijn dat voorbij de mind gaat is niet langer mannelijk, niet langer vrouwelijk. Nu is er een mogelijkheid tot -- niet enkel conversatie -- maar een zich één voelen. Een intens begrip is mogelijk. Maar zonder meditatie, bestaat zo'n mogelijkheid niet. En duizenden jaren lang heeft de mens in deze situatie geleefd van geen communicatie en is eraan gewend geraakt -- de man is eraan gewend, de vrouw is eraan gewend. En ze denken dat er niets aan gedaan kan worden. In feite ben ik de eerste die zegt dat er iets aan gedaan kan worden. Noch Gautama Boeddha, noch Jezus, noch Mozes, noch Lao Tzu -- geen van hen hebben er zelf maar aan gedacht. Toch is het een van de grootste problemen. Elk huis is vol met dit conflict. Kinderen groeien op in de atmosfeer van deze communicatieloosheid. En natuurlijk beginnen zij dezelfde strategie te leren als hun ouders. Het is bijna alsof elke echtgenoot de vrouw in slavernij heeft gedwongen, en elke vrouw wraak heeft genomen. Ze heeft elke echtgenoot tot een pantoffelheld gedegradeerd. Het is een echte vicieuze cirkel. De man heeft de vrijheid van de vrouw weggenomen, heeft haar opleiding weggenomen, heeft haar cultuur weggenomen, heeft haar vrijheid van beweging in de maatschappij weggenomen, heeft haar financiële onafhankelijkheid weggenomen. Natuurlijk kookt ze van binnen van boosheid, door al die eeuwen heen. Het enige wat ze kon doen als een persoonlijke reactie hierop was de echtgenoot op duizend en een manier kwellen. Ze heeft haar eigen manieren uitgevonden. Als ze ongelukkig is, krijgt de echtgenoot koude thee, hij moet zijn lunch missen, of merkt op kantoor als hij zijn lunchtrommeltje opent dat er niets in zit.

Er wordt gezegd dat Akbar eens aan zijn hovelingen vroeg: "Denken jullie dat er in de hoofdstad een paar sterke mannen zijn die geen pantoffelheld zijn?"

Al de hovelingen zeiden: "Dit is beslist een erg grote hoofdstad. Er moeten toch tenminste een paar van die mensen zijn."

Maar Birbal, de meest intelligente man van het hof, zei: "Mijn Heer, ik denk niet dat er zelfs maar één man op de hele aarde is die geen pantoffelheld is. Echtgenoot zijn betekent pantoffelheld zijn."

De keizer was een beetje geërgerd. Hij zei: "Wat bedoel je?"

Birbal zei: "Ik bedoel precies wat ik heb gezegd. Deze hovelingen, deze grote krijgslieden, uw generaals, ze zeggen dat er misschien een paar van die mensen in de hoofdstad zullen zijn. Geen van hen heeft zijn hand opgestoken en beweerd dat hij niet onder de plak zit. Uzelf stelt deze vraag, maar kunt u uw hand opsteken en zeggen dat u geen pantoffelheld bent? En herinner uw Allah, lieg niet."

De keizer was compleet geschokt en hij zei: "Ik kan niet liegen, dat is waar. Wat mij betreft is het

waar. Mijn vrouw kwelt me. Dat is de enige plaats waar ik geen keizer meer ben. Maar deze mensen zeggen dat er 'een paar mensen' zijn."

Birbal zei, "Ik ben bereid de hele hoofdstad te onderzoeken. Geef me uw twee mooie Arabische paarden. U heeft een witte, een zwarte. Ik zal deze twee paarden meenemen en op onderzoek uit gaan."

Hij ging naar veel mensen, sterke mensen, worstelaars, professionele vechters, krijgslieden, maar zij allen zeiden ... Hij vertelde hen: "Als je kunt zeggen dat je geen pantoffelheld bent moet je mee naar het hof komen en het daar verklaren. Daarna kun je een van de paarden uitkiezen. Dit zijn de mooiste paarden in de wereld. Je zult nooit vinden, je kunt je nooit veroorloven... dit zijn de allerbeste fokpaarden. Ze zijn speciaal voor de keizer uit Arabië gebracht. Eén paard is voor jou, je kunt kiezen."

Maar ze zeiden: "We houden van paarden. Ze zien er geweldig uit, maar het spijt ons dat we niets kunnen zeggen. Als onze vrouwen te weten komen dat we verklaard hebben niet onder de plak te zitten, zullen er grote moeilijkheden zijn – veel groter dan wat welk paard ook waard is."

Tenslotte vond hij een tuinman, een arme man, maar een erg sterke man – bijna twee meter lang – die een kuil aan het graven was, en Birbal vroeg: "Bent u een pantoffelheld?"

Hij gaf geen antwoord, hij toonde zijn spieren die bijna van staal waren. Hij zei: "Geef me je hand."

Birbal zelf was een krijgsheer, een vechter. Hij gaf zijn hand, maar de hand van de tuinman was bijna als staal. Toen hij Birbals hand drukte, werd Birbal erg boos. Hij zei, "Laat me los. Je zult me nog doden."

Het leek absoluut zo, want hij had zelfs niet eens geantwoord op het pantoffelheld zijn en zo, hij gaf eenvoudigweg aan: "Heb niet het lef zo'n vraag aan mij te stellen!"

Birbal zei: "Dan kun jij een van de paarden kiezen. Jij bent zeker geen pantoffelheld."

En hij ging naar binnen om zijn vrouw te halen. Ze was een kleine vrouw, erg dun. En hij zei tegen haar: "Welk paard moet ik kiezen? – Want ik wens later geen ruzie. Jij zegt me welke kleur."

Birbal zei: "Stop! Nu kun je helemaal niet meer kiezen. Het is over. Jij zit onder de plak."

Maar zelfs Birbal was verbaasd hoe dit kleine vrouwtje deze reus van een man kon treiteren.

Hij kwam terug naar het hof met twee paarden en vertelde de keizer: "Er is geen enkele persoon."

Het heeft diepe wortels in de psychologie van de man. Omdat de man zich eeuwenlang heeft misdragen ten opzichte van vrouwen, hebben vrouwen hun eigen kleine strategieën bedacht. Ze kunnen niet in opstand komen omdat ze zo afhankelijk zijn. Ze zijn verlamd, ze kunnen niet een klasse worden apart van de man zoals het proletariaat en de burgers, de armen en de rijken, die kunnen vechten en een grote revolutie hebben zoals de communisten in Rusland. Dat is niet mogelijk omdat elke vrouw verbonden is aan een enkele man, De vrouwen kunnen niet als een klasse functioneren, dus ze kunnen niet tegen de man als een klasse ingaan, maar elke vrouw apart vindt haar eigen strategie om te kwellen.

En het is erg makkelijk voor haar hem te kwellen. De fundamenten van de strategie zijn – eerst de man compleet afhankelijk maken van haar voor zijn voedsel, voor zijn kleding, voor zijn bed, voor alles. Dit gebeurt absoluut onbewust. En als de man compleet afhankelijk van de vrouw wordt, dan als er een conflict is, krijgt hij geen voedsel ... en hij kan niet koken. En hij zal geen schone kleren krijgen want hij kan ze zelf niet wassen. Hij weet niet hoe dat moet. Hij zal geen opgemaakt bed vinden want hij heeft dat nooit gedaan. Hij weet niet hoe hij dat moet doen.

In huis beheert de vrouw zo totaal dat ze op elk moment zich kan terugtrekken en dat is genoeg. Ze hoeft niet actief iets van geweld te doen, ze kan zich gewoon terugtrekken. En de man wordt bijna een hulpeloos kind

Communiceren is mogelijk met gelijken, en communiceren is mogelijk voorbij de mind. Je zult hier met mijn mensen langzaamaan zich een communicatie zien ontwikkelen. Als hun bewustzijn zich verhoogt, zullen ze veel dingen beginnen te begrijpen die zij voordien niet in staat waren te begrijpen. Ze zullen niet slechts hun eigen onbewustheid begrijpen, ze zullen ook de onbewustheid van de vrouw begrijpen. Ze zullen niet alleen hun eigen mind begrijpen, ze zullen ook de vrouwelijke

mind begrijpen en visa versa. En omdat ze beiden eraan voorbij zijn, is er een mogelijkheid tot een enorm begrip. De wereld zal alleen vrede kennen als mannen en vrouwen tot een intens begrip zijn gekomen. En met dat intense begrijpen zal er grote liefde zijn, grote compassie, grote vriendelijkheid. Het is onbetwistbaar dat het bereikt moet worden. Zonder dit kan de mens niet beschaafd worden.

Vraag 2

Geliefde Osho,

Mijn spelfout van "Lolita" voor "Lokita" heeft hier voor veel verwarring gezorgd. Liefhebbers van Lolita trekken rond roepend, "Waar is mijn Lolita?" en Lokita wenst boven alles Lolita genoemd te worden, en Milarepa weet niet wie Lolita is en wie Lokita is. Dit moet dan wel een eenmalige fout zijn.

Jivan Mary, ze zeggen dat de geschiedenis zichzelf herhaalt, en geschiedenis herhaalt zich omdat de mens onbewust is. Dus hij gaat door dezelfde fout steeds weer opnieuw te maken. Ofschoon hij iedere keer besluit dat hij dezelfde fout niet weer opnieuw zal maken, het besluit blijft in zijn bewustzijn hangen. Het bereikt nooit het onbewuste, waar alle daden ontstaan. En er is geen communicatie tussen het bewuste en het onbewuste. Er is geen brug. Ze kennen elkaar niet.

Niemand heeft hen ooit aan elkaar voorgesteld. En je zult dit overal tegenkomen. Een roker besluit, dit is de laatste sigaret. Genoeg is genoeg. Ik zal niet meer roken.

En binnen twee of drie uur voelt hij zich zo ongemakkelijk, zo oncomfortabel, zo gespannen en gestrest dat hij alles over zijn besluit vergeet. Hij denkt, "een enkele sigaret meer zal me niet doden."

En dit gaat zo jarenlang door. Hij besluit, en zelfs wanneer hij het besluit neemt weet hij dat dit niet zal gebeuren; laten we het nog eenmaal proberen, misschien ... Het probleem is dat alle fouten onbewust zijn. Tenzij jouw bewustzijn diep genoeg wordt zodat het ook de bodem bereikt van jouw onbewuste, zul jij de fouten moeten herhalen.

Ik was ooit de redacteur van een dagblad. In dit kleine leven heb ik zoveel dingen gedaan. Daar werd ik bewust van wat ze noemen de 'proeflezersblindheid'. Ik heb het zelf gezien dat de proeflezer dezelfde fout steeds weer opnieuw maakte. Het schijnt vreemd te zijn dat hij iedere keer weer hetzelfde woord mist. Er schijnt een onbewuste reden achter te zitten, dat hem tegenhoudt of hem blind maakt en hij het woord voorbijgaat zonder het echt te lezen, of het te vlug voorbijgaat. En als hij eenmaal die fout heeft gemaakt kan hij de hele passage vele keren lezen met het verkeerde woord, hij zal er eenvoudig onbewust voor worden.

Er kunnen misschien enige diepe wonden van binnen zijn. Bijvoorbeeld, een man die totaal in de liefde heeft gefaald, voor wie liefde alleen een wond in zijn wezen heeft achtergelaten, zal het woord liefde snel voorbijgaan, zonder het zich te realiseren. Hij zal opletten dat het perfect correct wordt geschreven, met de juiste spelling, maar hij zal er niet naar kijken. Hij wenst er niet naar te kijken, omdat het een wond opent. Hetzelfde is de situatie met de typiste, Jivan Mary.

Het is niet iets anders. Je kunt dezelfde fout steeds opnieuw maken omdat de mens niet bewust is, zijn hele leven is een repetitie.

Net gisteren vertelde ik je dat een man tien vrouwen trouwde. Hij was erg snel – drie maanden, vier maanden, was meer dan hij met een vrouw kon leven. Maar tenslotte merkte hij dat de tiende vrouw een vrouw was met wie hij al een keer eerder was getrouwd, hij merkte ook dat hij altijd bij dezelfde soort vrouw terecht kwam. Na drie, vier maanden had hij er genoeg van en scheidde hij, maar wanneer hij weer verliefd werd, merkt hij binnen twee, drie dagen dat, "Mijn god! Ofschoon het een andere vrouw is, ze heeft hetzelfde karakter."

Hij weet niet dat zijn keuze van het onbewuste komt, en zijn beslissing komt van het bewuste. Ze zijn twee aparte delen van zijn wezen. Hij houdt van een bepaald soort vrouw, een bepaalde haarstijl, een zeker soort ogen, een bepaalde kleur, een bepaald gezicht, een bepaalde neus, een bepaald figuurtje. Hij is zich niet bewust waarom hij op een bepaalde vrouw valt, maar het zal altijd dezelfde vrouw zijn in een andere jurk, met een andere naam. Het is zijn keus, omdat hij de kiezer is, maar hij vindt opnieuw dezelfde soort vrouw, en dezelfde soort vrouw zal vroeg of laat hetzelfde soort

karakter tonen. De man was verbaasd wat er gebeurde, maar hij was zich niet bewust dat het gebeurde vanwege zijn onbewustheid. Dit is ons hele levensverhaal. We gaan door met dezelfde fouten te maken. We moeten wel omdat we niets doen om juist de structuur van ons bewustzijn te veranderen.

Jivan Mary, het is mogelijk om niet weer dezelfde fout te maken. Maar je zult niet alleen meer bewust in het typen moeten zijn, je zult in je hele leven meer bewust moeten zijn – elk moment -- je zult meer meditatief moeten zijn. Dan wordt zelfs een fout maken moeilijk. Maar je kunt een keer een fout maken, dat is toegestaan. Twee keer kan niet. Jouw hele wezen weet dat er geen verdeling is, jouw huis is niet verdeeld; jouw huis is één, jij bent één, je bent niet gespleten. Maar waar gaan we mee door?

Met één hand maken we iets en met de andere hand vernietigen we het. En we zijn niet bewust dat ze allebei onze handen zijn. Het vraagt een enorme revolutie in je bewustzijn.

Hymie Goldberg krijgt een telefoontje van zijn advocaat: “Wat wil je als eerste horen, het slechte nieuws of het verschrikkelijke nieuws?”

“Hel,” zegt Hymie, “Geef me het slechte nieuws eerst.”

“Oké,” antwoordt de advocaat. “Het slechte nieuws is dat jouw vrouw een foto heeft gevonden die honderd duizend dollar waard is.”

“Dat is slecht nieuws?” schreeuwt Hymie. “In dat geval kan ik niet wachten om het verschrikkelijke nieuws te horen.”

“Het verschrikkelijke nieuws is,” antwoordt de advocaat, “Dat de foto van jou en jouw secretaresse is op het Miami strand!”

Een oude kippenboer is erg trots op zijn broedsel, dus als twee deftig geklede stadsheren vragen om hen te mogen zien, doet hij dat graag.

“Een zeer mooi stel kippen,” zegt een van de mannen.

“Dank u, mijnheer,” antwoordt de boer.

“En wat voert u hen?” vraagt de tweede man.

“Speciale kippenmest, geïmporteerd uit China,” Zegt de oude man trots.

“Aha!” roept de eerste man. “Precies wat we al vermoeden. Dat is illegaal. U krijgt een boete van tweeduizend dollar.”

Een maand later, twee andere goedgeklede heren verschijnen en vragen de boer wat hij aan deze prachtige kippen voert. De oude man, wijzer dan de eerste keer, zegt, “Ik geef hen gewoon stront.”

“Aha!” zeggen de mannen, “Wij zijn van de gezondheid en hygiëne departement, en wat u doet is illegaal. U krijgt een boete van tweeduizend dollar.”

Een paar weken later komt er een andere stadsmijnheer en stelt dezelfde vraag,

Deze keer haalt de boer de schouders op en zegt, “Luister, ik geef gewoon ieder vijf centen en zeg hen naar de markt te gaan en te kopen wat ze graag willen!”

Oké, Maneesha?

Ja, Osho.